''LEBENSBORN''

ARIJSKA RASA

Beseda Arijec je izpeljana iz Indo-Evropskega korena »arijo«, kar pomeni plemenito. Izraz Arijec je bil več stoletij uporabljen **za oznako Indo-Evropskih ljudstev od Irske do Indije** in se je do danes ohranil v imenih držav Eire (Irska) in Iran.
Izraz je populariziral Adolf Hitler v njegovi politični avtobiografiji Mein Kampf. Beseda Arijski je primernejša označba Belih ljudstev Evrope in njihovih potomcev po vsem svetu.
Nacional socialisti spoznajo posameznike za biološke Arijce če so popolnoma nežidovskega, neazijskega porekla.
Arijec ni nujno svetlolas, modrook in velik 180 cm; plavolasa nordijskost je zgolj najbolj znana predstavnost Arijske rase, ker to najbolj njega ali njo najbolj razlikuje od nearijcev. V vsakem Arijcu je nagonska sila dvigniti se nad povprečnostjo in propadom.

Začetek četrte, atlantske rase bi naj bil pred cca. 12 milijoni let. 100.000 let nazaj bi naj večji del atlantidskega ozemlja pogoltnilo morje, 15.000 let nazaj pa še preostanke. Peta arijska rasa naj bi se začela razvijati že pred 95.000 leti, morda se je peta podrasa začela pred 8.500 oz. 9.000.
Ko se je Atlantida dokončno potopila so se predstavniki arijske rase preselili v Azijo na območje današnjega Tibeta.

Zato jo je Hitler tam iskal, da bi povezal svoj narod z arijsko raso, ki je pač najbolj razvita zavest.

Antisemitizem je sovražna nastrojenost proti Judom kot verski, etnični ali rasni skupini, ki lahko zavzema vse od posameznikove nastrojenosti, do organiziranega sovraštva. Višek jasne ideologije Hitlerjevega nacizma je bil najbolj skrajen primer tega fenomena, ki je vodil do genocida evropskih Judov.
Nuernberški zakoni so leta 1935 prepovedali spolno/krvno mešanje Arijcev in Judov - dve leti kasneje so te zakone razširili tudi na Rome.

Lebensborn ali Vir življenja (registrirana organizacija Lebensborn - Lebensborn Eingetragener Verein") je bil eden najbolj skrivnih in zastrašujočih nacističnih projektov, s pomočjo katerih naj bi se izoblikovala čista arijska rasa. **12. decembra 1935 jo je ustvaril voditelj SS enot Heinrich Himmler.**

Osnovni namen organizacije je bil vodenje ustanov za prevzgojo »rasno čistih otrok« drugih narodnosti, skrb za čistost arijske rase in pospeševanje rojstev nemških otrok.

Himmler je želel, da bi vsak esesovec imel čim več otrok; žene esesovcev, ki so rodile več kot sedem otrok, so dobile poseben materinski križ, vdovam po esesovcih, ki so imele otroke, so dali pokojnino,... Skrbno je tudi (sam osebno) **preverjal rodovnike deklet, s katerimi so hodili esesovci,** saj je potrebno ohraniti čisto kri. Poročeni esesovci so imeli pravico do **posebnega dopusta, da bi njihove žene lahko zanosile.** Želel je celo obuditi **star germanski mit**, po katerem so otroci, ki so bili spočeti pred grobom prednikov, podedovali pogumni tevtonski duh svojih prednikov.

Na začetku je program služil kot **institucija za pomoč ženam SS oficirjev**; v materinskih domovih so ženske lahko rodile, nato pa so

dobile pomoč pri skrbi za otroke. Tu so lahko tudi na skrivaj **rodile neporočene ženske**.
V lebensbornove domove so **sprejemali neželene zunajzakonske otroke** (oče in mati sta morala biti rasno ustrezna), ki so jih pred sprejemom testirali.

Domove so vodile ženske, ki so morale biti popolnoma disciplinirane in vdane nacizmu. Materam in otrokom so bile hkrati bolniške sestre, varuške, socialne delavke in politične vzgojiteljice.

Nemška javnost lebensborna ni odobravala, saj je večina ljudi mislila, da so to javne hiše, ustanovljene za esesovce. Proti domovom je ostro nastopala posebej Cerkev.

Prvi lebensbornov dom (Heim Hochland) je bil odprt leta 1936 v majhni vasici blizu Munchna, **izven Nemčije pa leta 1941 na Norveškem** (ker je Hitler občudoval njihove prednike – Vikinge).

LEBENSBORN V OKUPIRANIH DRŽAVAH

O**d leta 1939 so v okupiranih državah ustanovili približno 20 domov in zavodov**, v katerih so skrbeli za otroke, ki so imeli "germanske rasne značilnosti".
Esesovci so na Poljskem, v Jugoslaviji, ČS in Rusiji primerne otroke tudi ugrabljali. Po Himmlerjevi sodbi je bilo treba otroke z zdravim rasnim ozadjem rešiti iz rok staršev, če so bili le-ti iz političnih ali kakršnih koli drugih razlogov nezaželjeni.

Mnogo žensk primerne rasne kakovosti (večinoma Norvežanke) so prisilili v spolne odnose z SS vojaki, da so zanosile. Vojaki so

kasneje ustrezno napredovali glede na število zaplojenih otrok. Po porodu so matere morale svoje otroke zapustiti. Tako se je rodilo od **10 do 12 000 otrok**.
Vendar pa so bile nemške ženske, ki so imele spolne odnose s poljskimi jetniki ali delavci, obsojene na stroge zaporne kazni.

Na tisoče teh otrok so odpeljali v lebensbornove domove, kjer so bili deležni **posebne prevzgoje in germanizacije**. Otroke so prisilili, da so začeli zavračati svoje starše in jih kasneje celo pozabili (govorili so jim, da so jih starši zapustili,... itd.). Bili so deležni posebnih **proteinskih diet** (ovsena kaša in sadje), redno so se morali ukvarjati **s telovadbo, saj so morali biti fizično in umsko sposobni**.
Otroci, ki so se kakorkoli upirali, so bili tepeni, večina pa jih je bila premeščenih v koncentracijska taborišča. Otroke, ki niso bili dovolj dobri in sposobni, so preprosto odstranili (nekatere so poslali na evtanazijske klinike, nekatere pa so zastrupili ali pustili stradati do smrti).
Pri otrocih, ki so se zadovoljivo obnesli, so čez pol leta zbrali natančne podatke o njihovih prednikih. Po približno letu dni uspešne vzgoje so jih posvojile rasno čiste nemške družine brez otrok. Do leta 1946 naj bi tako poslali v Nemčijo več kot 250 000 otrok.
Krstna imena otrok so prilagodili nemški obliki, otroci pa so postali Nemci. Pravo identiteto ukradenih dojenčkov pa so vseskozi skrbno varovali, zato se je za mnogimi izgubila vsakršna sled in je bilo tudi po koncu vojne iskanje največkrat brezuspešno.

Himmler je v svojem govoru o slovanskih narodih dejal: »Očitno bo v taki mešanici ljudi zmerom nekaj rasno dobrih tipov. V takih primerih je po moji sodbi naša dolžnost, da jim odvzamemo otroke in jih odstranimo iz njihovega okolja, jih ugrabimo, če ne gre drugače…

Nimamo kaj izbirati: ali si bomo pridobili vso dobro kri, ki jo lahko uporabimo zase in ki ji lahko najdemo mesto med našim narodom… ali pa bomo to kri uničili.«.

Politični namen takega kopičenja nemške krvi: po koncu vojne naj bi tako pripeljali domov 30 milijonov ljudi nemške krvi, tako da bi še za čas Himmlerjevega življenja postali narod s 120 milijoni germanskih duš.
To pomeni, da bi postali edina odločilna sila v Evropi in bi meje germanske rase pomaknili za 500 km proti vzhodu (interesno območje).

LEBENSBORN NA SLOVENSKEM

Leta 1942 je bilo izdano Himmlerjevo zaupno 'Navodilo za izvedbo akcije proti partizanom in drugim banditom na Gorenjskem in Spodnjem Štajerskem'.
Na podlagi teh navodil so vojaki brez zaslišanja ubijali moške in ženske, požigali vasi in izvajali množične deportacije partizanskih družin in družin ustreljenih talcev.

V Celju so v dveh deportacijskih akcijah avgusta 1942 materam nasilno odvzeli okrog 600 otrok. Ti so izhajali pretežno iz partizanskih družin in družin ustreljenih talcev. Njihova usoda je bila različna, vsi pa so morali skozi enak postopek. »Rasno pregledane« so najprej odpeljali v taborišče Frohnleiten (severno od Gradca), od tam pa so pot nadaljevali v druga otroška taborišča po Nemčiji, kjer so bili podvrženi posebni prevzgoji.

Po osvoboditvi so iskanju in skrbi za vrnitev ukradenih otrok poleg zavezniških štabov in UNRRE skrbeli tudi oficirji posebne jugoslovanske vojne misije v Parizu, v Sloveniji pa so v ta namen v obmejnih krajih ustanovili posebne repatriacijske baze, ki so samo med julijem in septembrom 1945 sprejele 4.150 ukradenih otrok, starih do 16 let.

LEBENSBORN PO KONČANI VOJNI

Med vojno so organizacijo prikazovali kot porodnišnico, pri tem pa so sodelovali (med vojno predvsem finančno) tudi zahodni zavezniki.

Tako so na primer Lebensborn na **nürnberških procesih** označili za zgolj porodnišnico in skrb za ženske, torej so mu dali celo pozitiven, humanitarni predznak.

Na tisoče dokumentov, ki pričajo o delovanju Lebensborna so SS vojaki še pred koncem vojne uničili.

Večina ugrabljenih otrok se ni nikoli vrnila domov, težave so imeli celo tisti, ki so jih njihovi starši ali sorodniki s pomočjo mednarodnih organizacij našli pri krušnih starših v Nemčiji.

USODA NORVEŠKIH OTROK NACISTIČNIH VOJAKOV PO KONCU VOJNE

Skupina 160 potomcev nemških vojakov, ki so služili vojsko na Norveškem, danes toži Norveško na Evropskem sodišču za človekove pravice, ker so bili podvrženi zlorabam in diskriminaciji. Na Norveškem

je bila usoda otrok in njihovih mater najbolj kruta, saj tu SS vojakom ni uspelo uničiti dokumentov, zato so bili otroci in matere znani javnosti in tako deležni besa svojih sorojakov.

Večina teh otrok ("lebensborn" otroci), je bila večkrat zlorabljena, zaprta v bolnicah za duševno zaostale, po zaporih, le zato, ker so bili njihovi očetje nemški vojaki. Učiteljice, sošolci, sosedje so jih zmerjali z nacističnimi svinjami.
Mnogim otrokom je bilo prepovedano, da uporabljajo svoja prava imena in priimke, imeli so trajne psihične posledice, tako da so postali invalidi. Policija je zaprla okrog 14 000 žensk in deklet, ki so spale z nemškimi vojaki, v posebna taborišča in bolnice za duševno zaostale.